

Völgyi Ildikó- LÉDIKÓ

NAPMADÁR

Jövök a semmiből
megyek az égre fel
sötét lyukakból
a fény fele
szárnyaim gyengék
a lelkem repít
erős hitem a magasba
segít

Jövök a semmiből
szállok a fény felé
tollaim ékesek
rajtuk az istenek
csillagokkal üzennek
fényekkel becéznek
örök életet,
feltámadást ígérnek...

URAM, KÖSZÖNÖM

Uram, köszönöm, hogy szerettél
akkor is, amikor más nem.
Köszönöm, hogy figyeltél
akkor, amikor senki sem.
Köszönöm, hogy meghallgattál,
amikor süket fülek vettem
körül.

Uram, köszönöm, hogy megszólítottál,
mikor néma szájak között kiabáltam
hangtalan.
Köszönöm a válaszaid, melyek hangok
voltak, zajtalan.

Uram, köszönöm a hitet, mely méltóvá tett,
hogy magam és mások is higgyenek
bennem.
Köszönöm a méltóságod,
mely méltóvá tett, hogy szeressem az életet.

Uram, köszönöm szavaid zenéjét,
mely táncra perdített.
Köszönöm a sugallatokat,
mellyel tollat adtál a kezembe.
Köszönöm a karodat,

mely hittel és erővel felemelt.
Köszönöm a szárnyaimat,
mellyel repülni tanultam meg.

Ó! Uram!
Mennyi mindent köszönhetek Néked!
Hát köszönöm, hogy Istenember voltál
e kietlen vidéken,
ahol se szeri, se száma az lelketlenségnek.
Ember embert kihasználva,
megtípor és feléget.

Uram, Uram!
Köszönöm, a lelkedet, mellyel
körbe öleltél engemet.
Védelmező buraként óvtál,
hogy gyarlóságaim ellenére el
ne vesszek.

Uram!
Itt vagyok hát, gyötrődve, kínokkal
telve,
fogom a pennám gondolatokkal,
rímekkel.
Kitárom szárnyaim,
és emelem a lelkem Hozzád...

AMIKOR PÁRIZSBAN JÁRTAM...

Amikor Párizsban jártam,
oly sok éve már,
szinte sugárzott az aszfalt,
és fájósan olvadt a láb.
Tornyok, múzeumok,
parkok és emberek;
a hűs Szajna hívogatóan kérkedett.
Az Új hídon átlibbenve
képzeletem meglódult:
Alain Delon és Aznavour nekem
énekelt,
Quasimodó a toronyba rohant
velem,
a testőrök csörtéztek értem,
a forrongó, zsibongó St. Michelen
Ady jött szembe velem –
Szomorú szemeivel...
És hidd el!
Párizsban mindez megtörténhetett...

Amikor Párizsban jártam,
Sanzonok dallama szállt,
Padam... padam... padam....
Utcáról, utcára
A „Kisveréb” énekelt,
és egy öreg harmonikált.
Galambok tipegtek morzsákkal,
A Mi Asszonyunk csak állt,
állt komoran,
perzselt a meleg, hemzsegett
a színes nyáj,
mind, mind örült, és tivornyázott
éjszakákon át.

Amikor Párizsban jártam
a hársfák vérüket ontották.

GYERMEKNAP

Gyermek vagyok,
élve félek,
Játszom fenn a kékes égen.
Csillagokkal kokettálok,
Hold sarlóján messze látok.

Napkoronggal gabszulálok,
tüzes nyíllal táncot járok,
üldözöm a fénysugarat,
Mosoly ország ege alatt.

Takarózom puha felhőn,
lábam lóg a semmi erdőn,
kezemben a varázsgömböm,
csiribú... csiribá...
Fenn ülök egy almafán.

Hintázom a falevélen,
mesét mondok két tenyéren,
szédülök a messzeségben,
leesem a földre... s nézem,
amint pitymallik a rétem.

Számolom a fűszálakat,
babusgatom a darazsat.
Mindjárt megcsíp,
jaj, de félek!

Ugrok egyet, s egykettőre
felébredek, s félve nézek.

TÖRÖTT LÁB

Törött lábú vadgalamb,
ugrabugrál fél lábbal.
Morzsákban csepereg
a tavasz.

Csipeget és toporog,
a göröngyös peronon.
Bánatos szemével
bicebócán keresi, kutatja
a jó falatokat.

Ám egy szemvillanás alatt,
ugyan úgy szárnyra kap,
mint a többi.
S a levegőben már nem érzi
fogyatékát,
hogyan lenn a földön
csak egy lábbal jár.

HAZASZERETET

Francia szél borzolja hajamat,
savoyai nap szemem vakítja–
még álmos vagyok,
tagjaimban a hangyák szorgosak.

Ezer kilométerek mögöttem,
Karthauzi cubiculus előttem–
Jó a csend, mely átölel,
magasztosan termékeny bennem.

Fáradtságom ellenére
meghallom belső hangjaim.
A hazám hív – gyere haza!
Megyek, megyek – mondom én,

szeretem a hazámat!
De ő, Ő szeret-e engem?

FÉNYSZÖVŐ

Szövöm a fényt, mint pók a hálóját
etetem, itatom simítom sugarát
hajnaltól hajnalig fonom a fonalát
estétől estéig varrom a ruháját
az istenek útjáról
csillagok hullnak rám
gyöngyöket hímezek
rojtokon délcegen
játszik a szivárvány
harmatos batárban pillangók suhannak
szárnyuktól szakad a fénysugár sodródva
törik, szakad, bomlik az egész
reszket a hálóban
az árvalányhajú-ég
ülök a rokkánál, esik a fény
iszom a szivárványt
eszem a fényt
isteni sugarak játszanak
ujjaimmal kergetőznek
lelkemmel dalolnak
ülök fényruhámban, csillagok
hajamban
szóttesem pókháló, dalolok magamban
harmatos hajnalon törik az egész
mégis, mégis kerek a Remény